

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/47/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2723010178
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2723010178.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, stíhaného pre pokračovací prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (v znení účinnom v čase spáchania skutku), s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona (v znení účinnom v čase spáchania skutku), o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 06.11.2024, č.k. SI-8T/41/2023-307, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.11.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamietá.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej len „prvostupňový súd“ v príslušnom gramatickom tvare) zo dňa 06.11.2024, č. k. SI-8T/41/2023-307 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutku), s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutku), na tom skutkovom základe, že v čase o 23.00 hod. dňa 09.11.2020 v byte č. XX na ulici B. C. XX D. C. fyzicky napadol bývalú družku E. A. a to tak, že jej dal facku do oblasti tváre a sotil ju na zem, následne napadol v tom čase maloletého syna E. A. C. F., nar. XX.XX.XXXX, a to údermi rukou a kopancami, následne A. B. z bytu odišiel a dňa 10.11.2020 pod balkónom uvedeného bytu vykrikoval v talianskom jazyku, nech ide C. dole, že ho zabije a že zabije E. A., po tom však A. B. z miesta odišiel, a od uvedeného dňa do polovice septembra 2021 sa vyhrážal v talianskom jazyku formou textových a hlasových správ zasielaných cez aplikáciu Facebook-messenger jeho bývalej družke E. A., s ktorou má dve spoločné deti, ktorá si správy prečítala a vypočula v mieste bydliska, kde v týchto správach A. B. uvádzal, že E. A. je mŕtva, ak mu neodpovie na správy, že ak stratí hlavu, tak ju príde zastreliť, pošle ju zobrať na Slovensku a odnesú ju, kde chce, môže to povedať aj polícii, dievčatá sa boja, ale ak by sa mama nevrátila domov, tak by to bolo ešte horšie, že zabije jej syna, prisahá jej, že ho prejde autom, že ak mu neodpovie na telefón, prisahá, že sadá do auta a ide na Slovensko, nepríde pozrieť deti, ale rovno ju zastreliť, aj jej syna, chce zabiť jej syna, zoberie si so sebou aj niekoho iného, je ochotný zaplatiť komukoľvek, aby zabil jej syna pred jej očami a ju rozreže na kusy, že ak ho bude ďalej vyzývať, prvú vec čo urobí predtým než ju zabije je, že zabije jej syna, pričom poškodenej sa vyhrážal v súvislosti s ich spoločným partnerským vzťahom, ktorý E. A. ukončila a zároveň pri vyhrážkach C. F. využil skutočnosť, že poškodený je dieťaťom, čím vzbudil v E. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., B. XX a v jej synovi C. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., B. XX, dôvodnú obavu o ich život a zdravie a taktiež o život ich rodiny, teda sa inému vyhrážal smrťou a ťažkou ujmom na zdraví takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal na chránenej osobe - na dieťaťi a na blízkej osobe. Za to bol obžalovanému uložený podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona (v znení účinnom v čase spáchania skutku), s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona (v znení účinnom v čase spáchania skutku), § 36 písm. j) Trestného zákona (v znení účinnom v čase spáchania skutku) trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (v znení účinnom v čase spáchania skutku) bol výkon trestu odňatia slobody podmienenčne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona bola obžalovanému určená skúšobná doba na 18 (osemnásť) mesiacov.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie len obžalovaný, a to proti výroku o vine a výroku o treste (vrátane konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo), ktoré odôvodnil (cestou obhajcu) vo svojom písomnom podaní zo dňa 10.01.2025 a to nasledovne (skrátene):

2.1. Obhajoba v prvom rade uvádza, že dôkazy zabezpečené OČTK v prípravnom konaní, ktoré boli podkladom pre podanie obžaloby na osobu obžalovaného a ktoré sú v trestnom konaní nosnými a kľúčovými dôkazmi, považuje za nezákonné, čím považuje za nezákonnú samotnú obžalobu a celé trestné konanie. Dňa 28.04.2021 bolo na základe záväzného pokynu prokurátora OP Skalica povereným príslušníkom PZ začaté trestné stíhanie „vo veci“ na „páchateľa“, ktorý má s poškodenou E. A. dve deti a je bývalým druhom poškodenej E. A.. Dňa 15.12.2021 teda po 7 mesiacoch a 2 týždňoch poverený príslušník PZ vydal uznesenie podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku o vznesení obvinenia obžalovanému pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a nasl. Trestného zákona. Počas obdobia medzi 28.04.2021 až 15.12.2021 poverený príslušník zabezpečil všetky podstatné a kľúčové dôkazy voči osobe obžalovaného, ktoré už následne po vznesení obvinenia buď to neboli opakované alebo plynutím času sa minuli významu. Počas tohto obdobia, kedy bol obžalovaný síce materiálne obvinený ale formálne nie, sa nemohol zúčastňovať úkonov prípravného konania, ako aj si nemohol zvoliť obhajcu. Rovnako nemohol navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k nim, navrhnúť postup podľa § 210 Trestného poriadku. V tejto obžalovaný súvislosti opätovne poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/13/2015, v zmysle ktorého : „Účelom a zmyslom procesného inštitútu začatia trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 Tr. por. je, aby orgány prípravného konania (§ 10 ods. 1 Tr. por.) mohli vykonávať procesne použiteľné úkony podľa Trestného poriadku smerujúce k zisteniu páchatel'a trestného činu a ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe hneď, ako to odôvodňuje dôkazná situácia. Je neprípustné viesť trestné stíhanie len „vo veci“ pri splnení podmienok (aj) § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľne známym páchatel'om, eventuálne tiež označeným v uznesení o začatí trestného stíhania menom, priezviskom, prípadne aj adresou bydliska, bez toho, aby zároveň bolo vznesené aj obvinenie tejto osobe. Nerešpektovanie uvedeného postupu reálne znamená, že podozrivý síce je materiálne obvinený, ale formálne nie, čím sa tejto osobe zabránilo uplatňovať procesné práva obvineného, napr. podávať opravné prostriedky, návrhy na vykonanie dokazovania, nazerať do spisu, zvoliť si obhajcu.“ Obžalovaný poukazuje aj na uznesenie Generálneho prokurátora sú. Zn. IV/3 Pz 111/21/1000-5 zo dňa 26.01.2022, kedy bolo rovnako titulom materiálneho obvinenia, nie formálneho porušený zákon a obvinenému bolo zabránené adekvátne uplatňovať svoje procesné práva. Generálny prokurátor v tomto uznesení rovnako vymedzil, že dôkazy zabezpečené medzi uznesením o začatí trestného stíhania vo „veci“ so špecifikovaným páchatel'om (materiálne obvinenia) až do uznesenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku (formálne obvinenie) sú nezákonné a nemôžu byť použité proti obvinenému.

2.2. K predmetnému argumentu prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. SI-8T/41/2023 uviedol, že reaguje na procesnú obranu obhajoby prednesenú „až“ v štádiu konania na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti považuje za nutné podotknúť, že zákonnosť prípravného konania je výlučne v právomoci prokuratúry, použitie nezákonných dôkazov/ich navrhnutie je na úkor unesenia dôkazného bremena prokurátorom. Zároveň prvostupňový súd uviedol, že predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave nie je aplikovateľné na prípad obžalovaného a vznesenie obvinenia na podklade začatia trestného stíhania vo „veci“ dňa 28.04.2021 nebolo možné obvinenie vzniesť. K predmetnému odôvodneniu zoradil aj chronológiu úkonov OČTK, ktoré boli vykonané pred uznesením o vznesení obvinenia. V tejto súvislosti obžalovaný uvádza, že z predmetnej chronológie jednoznačne vyplýva, že všetky kľúčové dôkazy boli vykonané pred uznesením o vznesení obvinenia a po vznesení obvinenia bol kľúčový dôkaz už len výsluch osoby obžalovaného. Samotná chronológia úkonov jednoznačne preukazuje práve to, že všetky kľúčové dôkazy boli zabezpečené a vykonané možnosti obžalovaného sa k nim vyjadrovať, klásť svedkom otázky a zvoliť si obhajcu a po uznesení podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku zo dňa 15.12.2021 už uvedené procesné práva nemohol využiť/aplikovať na svoju obhajobu. Obžaloba prokurátora OP Skalica rovnako preukazuje, že tieto dôkazy, zabezpečené počas formálneho obvinenia obžalovaného boli z pohľadu prokuratúry napriek ustanoveniu § 2 ods. 10 Trestného poriadku dostatočné na to, aby bola osoba obžalovaného podaná obžaloba a dostatočné na to, aby prvostupňový súd vydal trestný rozkaz.

2.3. Dňa 19.05.2023 na obžalovaného podal prokurátor Okresnej prokuratúry Skalica obžalobu, pričom prokurátor Okresnej prokuratúry Skalica navrhol na hlavnom pojednávaní vykonať dôkazy vo forme obrazovo-zvukových záznamov výsluchov poškodených, ako aj prečítať listinné dôkazy

a prepis zvukových nahrávok a fotografie predložené poškodenou, ktoré boli všetky zabezpečené pred uznesením o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku s výnimkou výsluchu obžalovaného v pozícii obvineného. Obžalovaný zastáva názor, že celé trestné konanie, od prípravného konania až do rozsudku OS Senica je nezákonné, postavené na nezákonne získaných dôkazoch a nie je teda možné vydať v takom konaní spravodlivý odsudzujúci rozsudok. Poukazuje na ústavne komfortnú teóriu plodov z otráveného stromu, kedy už ÚS nálezom sp. zn. III. ÚS 561/2021 deklaroval, že: Nezákonnosť postupu obstarávania dôkazov neumožňuje, aby boli použité v trestnom konaní, a to z dôvodu, že takýto postup by umožňoval svojvôľu a nezákonnosť. Teória tzv. ovocia (plodov) otráveného stromu (Fruit of the poisonous tree doctrine) sa vzťahuje na úkony vážne zasahujúce do základných práv a slobôd občana. Teória pozná prípady, keď dôkaz, ktorého nezákonnosť je namietaná, má až druhoradý alebo odvodený charakter vo vzťahu k pôvodnému nezákonnému úkonu (zatknutie, prehliadka, výsluch...). Ide napríklad o situácie, keď priznanie je získané až s určitým časovým odstupom alebo usvedčujúca vec je lokalizovaná a vyhľadaná až po nezákonnom získaní priznania obvineného.

32. Doktrína „plodov z otráveného stromu“ pochádza z prostredia common law a je konkrétnym prejavom „G. H.“, čo je pravidlo, striktne formálne vylučujúce použitie určitých dôkazov získaných štátnymi orgánmi nezákonným spôsobom (nezákonné obmedzenie osobnej slobody a slobody na ochranu súkromia, porušenie zákazu sebaobvinenia - štvrtý dodatok Ústavy Spojených štátov). Za metaforickým názvom tejto doktríny stojí C. I. I., ktorý ho prvýkrát vyslovil vo veci Nardone v. Spojené štáty americké (308 U.S. 338, 341 (1939)). Použitá metafora je zrejma: ak je strom (zdroj dôkazov) kontaminovaný, jeho plody (dôkazy) obsahujú rovnakú kontamináciu a môžu zabiť svojho konzumenta (súd). Podstatou popísanej doktríny teda je, že všetky dôkazy, ktoré boli získané nezákonne, musia byť vylúčené, pričom nie je prípustné ani využitie ďalších dôkazov, ktoré boli získané priamo alebo nepriamo, ako výsledok nezákonného zatknutia, prehliadky, výsluchu a pod. (II. ÚS 828/2016). Ich využitie síce vo výnimočných prípadoch možné je, no nesmie ísť o dôkazy nosné.

2.4. Ak prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku tvrdí, že obžalovaný nebol uznaný vinným len na základe dôkazov, ktoré mali byť nezákonné, ale aj svojou výpoveďou, obžalovaný zastáva názor, že s touto argumentáciou prvostupňového súdu sa nie je možné stotožniť. Je potrebné vymedziť, že predmetný výsluch obžalovaného bol realizovaný a reflektoval práve na nezákonné dôkazy, ktoré boli zaobstarané OČTK. Rovnako podľa názoru obžalovaného neobstojí argumentácia prvostupňového súdu v tom, ak tvrdí, že predmetom rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/13/2015 bolo prejednanie obžaloby a nie samotné hlavné pojednávanie, keďže obžalovaný má za to, že princípy zákonnosti dôkazov nie sú viazané na štádium trestného konania, ale uplatňujú sa všeobecne na celé trestné konanie a súd ich má povinnosť zohľadňovať v každom štádiu trestného konania, predovšetkým na hlavnom pojednávaní. Zároveň je povinnosťou súdu skúmať dôkazy a ich zákonnosť a vyhodnocovať ich. Po podaní obžaloby prvostupňový súd žiadnym spôsobom nenamietal dôkazy obsiahnuté v spise obžaloby a vydal trestný rozkaz zo dňa 27.07.2023. To je však v rozpore s tým, kedy prvostupňový súd nariadil výsluch poškodených na hlavnom pojednávaní práve titulom skutočnosti, že ich obžalovaný ako obvinený nemal možnosť vypočuť v prípravnom konaní a teda neboli ich výsluchy vykonané zákonne prípadne, neboli vykonané s poukazom na jeho právo sa výsluchov zúčastňovať v prítomnosti svojho obhajcu. Obžalovaný má za to, že ak prvostupňový súd ako jeden z argumentov používa práve štádium trestného konania, prečo nie je možné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/13/2015 možné aplikovať, možno tomuto oponovať zásadou kontradiktórnosti trestného konania. Poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/70/2024, kedy tento vyslovil názor, že dôkazná núdza spôsobená nepoužiteľnosťou usvedčujúcich dôkazov zaobstaraných v prípravnom konaní, vedie v konaní pred súdom k vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku. Unesenie dôkazného bremena a udržanie obžaloby je výsostnou úlohou prokurátora, ktorý má povinnosť dbať v prípravnom konaní na zákonnosť dôkazov a ďalšiu ich použiteľnosť. Odmietnutie obžaloby prichádza do úvahy v prípade, ak dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní spôsobia dôkaznú núdzu a neexistoval by jediný usvedčujúci zákonný dôkaz. Obžalovaný má za to, že predmetná situácia nastala aj v tomto trestnom konaní, avšak miesto postupu podľa § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku bol prvostupňovým súdom vydaný trestný rozkaz.

2.5. V momentom podania obžaloby sa obžalovaný plne spoliehal na zásadu iura novit curia a teda, že súd vie, ako má konať a vie, kedy má vec vrátiť prokurátorovi do prípravného konania alebo zvoliť iný postup podľa trestného poriadku. Aj v prípade, ak súd takýto postup nezvolil má za to, že vznesenie obvinenia a postavenie obžaloby na nezákonných dôkazoch je neunesenie dôkazného bremena prokurátorom v rámci zásady kontradiktórnosti a satisfakciou za neunesenie dôkazného bremena je oslobodzujúci rozsudok pre obžalovaného. Opäť poukazuje na nález ÚS sp. zn. III. ÚS 561/2021: „Ústavný súd akcentuje, že samotný dôkaz (hoci aj získaný nezákonne) ešte nie je sám

osebe zásahom do základných práv. Povahu problematickú z hľadiska rešpektovania základných práv a slobôd nadobúda až tým momentom, keď sa stane neoddeliteľnou súčasťou skutkovej mozaiky prejednávanej veci. Až vtedy možno dospieť k záveru, že nezákonnosť dôkazu sa negatívne prejavila na chránenej sfére sťažovateľa. Okrem zákonnosti dôkazu je preto nevyhnutné vždy skúmať aj jeho reálny dopad na povahu zásahu do základných práv, pričom ak je tento dopad minimálny, resp. nepodstatný (pretože existuje dostatok iných dôkazov), na to, aby bol sťažovateľ obvinený, odsúdený, potom niet dôvodu zásahový výsledok eliminovať“. Zo samotného uznesenia o vznesení obvinenia, obžaloby a odsudzujúceho rozsudku prvostupňového súdu však jednoznačne vyplýva záver, že nezákonné dôkazy sú nosné dôkazy, že bez ich prítomnosti by nebol odsudzujúci rozsudok dôvodný a že použitím nezákonných dôkazov boli porušené zásady trestného poriadku, obžalovaného základné ľudské práva a slobody a teda rozsudok prvostupňového súdu, sp. zn. SI-8T/41/2023 považuje vo všetkých jeho výrokoch za nezákonný.

2.6. Záverom poukazuje aj na skutočnosť, že trestné konanie trvalo neprimerane dlho, kedy od vznesenia obvinenia až do rozsudku prvostupňového súdu prešli takmer 4 roky. Vyššie uvedené konanie OČTK a prvostupňového súdu považuje v celom rozsahu za rozporné so zásadou vyjadrenou v ustanovení § 2 ods. 7 Trestného poriadku. S poukazom na uvedené skutočnosti sa domáha, aby Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“ v príslušnom gramatickom tvare) po prejednaní odvolania podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu, sp. zn. SI-8T/41/2023, z 06.11. 2024 a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil prvostupňovému súdu, aby predmetnú vec znova prejednal a rozhodol.

3. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prokurátorka uviedla, že skutkový a právny stav bol riadne preukázaný v prípravnom konaní ako i v konaní pred súdom a bol vyhodnotený v súlade so zákonom, následne bol vyhlásený rozsudok prvostupňového súdu, s ktorým sa prokuratúra stotožnila vo vzťahu k všetkým jeho výrokom, preto podané odvolanie obžalovaného navrhuje zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku. Obhajca na verejnom zasadnutí uviedol, že navrhuje, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a aby bola vec vrátená prvostupňovému súdu, aby vec znova prejednal a rozhodol, lebo bolo závažné porušené právo na obhajobu. Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí napriek upovedomeniu nezúčastnil, s konaním bez svojej prítomnosti súhlasil.

4. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

5. Odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného nie je dôvod na jeho zamietnutie v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutých výrokov, v rozsahu podaného odvolania, z dôvodov v odvolaní uvedených, ako aj konania, ktoré ich vydaniu predchádzalo (aj v rozsahu existencie tzv. dovolacích dôvodov), dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

6. Skutkové zistenia prvostupňového súdu vo vzťahu k správaniu sa obžalovaného, ktoré naplnilo všetky zákonné znaky trestného činu, zo spáchania ktorého bol uznaný za vinného, považuje odvolací súd za správne. Prvostupňový súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä však zásady zákonného

procesu (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku), práva na obhajobu (§ 2 ods. 9 Trestného poriadku), voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12), ako i rovnosti strán trestného konania (§ 2 ods. 14 Trestného poriadku). Odvolací súd teda konštatuje, že prvostupňový súd dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

7. Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

8. Prvostupňový súd v preskúmanom prípade postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a prečo, ako ja to, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia. Rovnako uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Vysporiadal sa i s obhajobou obžalovaného, pričom ďalšie dôkazy vo veci strany vykonať nenavrholi. Tým si splnil svoju zákonnú povinnosť odôvodniť napadnuté rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi prvostupňového súdu, uvedenými v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených prvostupňovým súdom.

9. Nakoľko rozhodnutia v prvostupňovom a v odvolacom konaní tvoria jednotu, nie je potrebné na tomto mieste opakovať všetky zistenia a závery prvostupňového súdu, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o vine obžalovaného a ktoré považuje odvolací súd za vecne správne.

10. Podľa odvolacieho súdu stačí zopakovať, že o vine obžalovaného svedčia priame i nepriame dôkazy, vykonané na hlavnom pojednávaní, vrátane výpovede samotného obžalovaného z prípravného konania, ako aj vykonaných výsluchov poškodených z prípravného konania. V tomto smere je nutné zdôrazniť, že námietky obhajoby nesmerujú primárne voči obsahu zabezpečených dôkazov, ale skôr voči ich zákonnosti, resp. hodnoteniu prvostupňovým súdom. Keďže odvolací súd nezistil chybu v samotnom procese transpozície (premietnutia) obsahu vykonaných dôkazov do textu napadnutého rozsudku, pričom v uvedené v tomto rozsahu nenamieta ani odvolateľ, postačí odkázať na pasáže na č.l. 3 až 5 napadnutého rozsudku, kde prvostupňový súd podrobne popisuje obsah vykonaných dôkazov, odkázať bez potreby ich opakovania.

11. Pokiaľ ide o ustálenie skutkového deja, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne rozviedol skutočnosť, ktoré mal z vykonaných dôkazov preukázané a zároveň sa tiež čiastočne vysporiadal s obhajobnou argumentáciou obžalovaného, ktorý túto vzniesol v podstatnej miere už pred vyhlásením napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd v tejto časti z odôvodnenia napadnutého rozsudku dal odpovede na niektoré námietky strán, ktoré sa obsahovo kryjú s jeho odvolacími námietkami. Odvolací súd sa s argumentáciou prvostupňového súdu v plnom rozsahu stotožňuje a preto na tomto mieste, v odvolacom konaní, nepovažuje za potrebné opakovať odpovede, ktoré dal obžalovanému ako strane v konaní už prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom sa ale žiada ich doplnenie.

12. Primárnou námietkou obhajoby bola nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktorý mali po začatí trestného stíhania v zmysle § 199 Trestného poriadku (tzv. postupom „vo veci“ a „bez vznesenia obvinenia“) vykonávať úkony v jeho trestnej veci, pričom (hoci na to podľa názoru obhajoby boli splnené podmienky) OČTK obžalovanému neprimerane dlho odkladali vznesenie obvinenia, čím mu sťažili uplatnenie jeho procesných práv na obhajobu. V tomto smere je nutné uviesť, že obžaloba podaná na obžalovaného sa opierała primárne o výsluchy poškodených E. A. a C. F., pričom aj pôvodný výsluch obžalovaného v procesnom postavení obvineného možno považovať za priznanie skutku. Súdom konajúcim v merite veci o podanej obžalobe v zásade neprináleží kompetencia skúmania procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní. Len celkom výnimočne môže postup OČTK zakladať potrebu skúmania zákonnosti zhromaždených dôkazov z titulu oneskoreného vznesenia obvinenia a to v prípadoch, ak by OČTK dolóznym spôsobom odďaľovali vydanie uznesenia o vznesení obvinenia,

napr. z dôvodu zjednodušenia priebehu trestného konania, avšak na úkor realizácie práva obžalovaného na obhajobu. V tomto prípade došlo po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania k vykonaniu úkonov, ktoré prvostupňový súd analyzuje na čl. 10 textu napadnutého rozsudku. Samotný fakt, že po začatí trestného stíhania došlo k výzve OČTK na poškodenú ohľadom vydania veci – mobilného telefónu za účelom zabezpečenia komunikácie s poškodeným, v tomto smere nie je možné pozorovať žiadnu procesnú vadu. Správne konštatoval prvostupňový súd, keď uviedol, že úvaha, kedy orgány činné v trestnom konaní nadobudnú dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin bol spáchaný a tento spáchala určitá osoba je primárne v kompetencii OČTK. Priebeh tohto procesu súd konajúci o obžalobe (a následne ani odvolací súd) primárne neskúma, pričom však musí skúmať, či na základe tohto procesu ako celku nedošlo k porušeniu práva na obhajobu takým spôsobom, aby došlo k podstatnej chybe konania (§ 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku). K uvedenému odvolací súd udáva, že vo výzve na vydanie veci a následnému prekladu zabezpečenej komunikácie nie je možné pozorovať žiadnu vadu, tento proces ani v prípade tohto postupu po vznesení obvinenia nenesie prvky kontradiktórnosti inak, ako v možnosti obvineného (obžalovaného) sa k tomu procesu a jeho výstupom vyjadriť, resp. tieto namietat', preto nie je zásadným porušením práva obžalovaného, ak bol tento postup realizovaný pred vznesením obvinenia. Ak obžalovaný namietá nedostatok kontradiktórnosti v rozsahu výsluchov poškodených, túto potenciálnu vadu odstránil sám prvostupňový súd tým, že vykonal osobný výsluch poškodených, ktorí vypovedali v podstatných rysoch obdobne ako v prípravnom konaní, ale s tým, že výsluch na hlavnom pojednávaní garantoval nepochybne všetky práva obžalovaného na kontradiktórny proces (tieto aj obžalovaný cestou obhajcu realizoval). Ak teda prvostupňový súd postupoval takýmto spôsobom (čoho sa mimochodom aj obhajoba aktívne domáhala), musela byť týmto postupom sanovaná aj prípadná potenciálna vada, ktorú namietá obhajoba, pričom v takto realizovanom postupe nie je možné vidieť porušenia práva na obhajobu.

13. Ak obhajoba namietá, že obžalovaný vypovedal v prípravnom konaní pod vplyvom neprocesne vykonaných výpovedí, tento argument neobstojí, nakoľko obžalovaný síce namietá nezákonnosť svedeckej výpovede, avšak v tomto prípade ani odvolací súd nezistil nezákonnosť takejto výpovede, keďže záver ktorí vykonali OČTK o momente splnenia podmienok pre vznesenie obvinenia obžalovanému, nie je možné označiť z pohľadu odvolacieho súdu ako oneskorený. Inými slovami v danom prípade možno uvažovať o procesnej nepoužitelnosti (nie nezákonnosti) takejto výpovede vykonanej pred vznesením obvinenia aktuálne obžalovanému, pričom záver o tom, či výpoveď bude alebo nebude v konaní procesne nepoužitelnou možno spoľahlivo ustáliť až s ohľadom na stav dokazovania ako celku (k tomu vid' stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR prijaté dňa 7.12.2009, sp. zn. Tpj 63/2009). Preto aj z tohto titulu sa nemožno stotožniť s argumentáciou obhajoby o „ovplyvnení výpovede obžalovaného“ skoršími dôkazmi, nakoľko tieto odvolací súd nepovažoval za nezákonné, navyše obžalovaný sa nemohol spoliehať na správnosť vlastného názoru o nezákonnosti skorších dôkazov, ale bol povinný konať v súlade so zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (právo praje bdelym).

14. Odvolací súd dopĺňa, že kontradiktórnosť je charakteristickým znakom trestného konania ako celku a jej prípadný nedostatok má rôzne právne následky. Navyše kontradiktórnosť nie je v plnej miere aplikovateľná na každý jeden dôkaz v trestnom konaní (napr. predloženie listinných dôkazov, obrazových záznamov, či zaistenie vecí dôležitých pre trestné konanie), keďže pri výkone týchto dôkazov je kontradiktórnosť garantovaná možnosťou namietat' obsah zabezpečených dôkazov, ako aj formu ich zabezpečenia, vrátane zákonnosti dôkazu ako takého, navyše posilnená o právo obhajoby vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Tento aspekt práva na obhajobu bol zachovaný v plnej miere. Pokiaľ ide o výkon výsluchov svedkov, v tomto smere prvostupňový súd postupoval procesne akceptovateľne, aj v súlade s návrhom obhajoby, keď poškodených predvolal na hlavné pojednávanie a týchto vypočul. Od tohto momentu preto nie je možné hovoriť o porušení práva obžalovaného na kontradiktórny súdny proces.

15. Obhajobou formulovaný poukaz na doktrínu ovocia otráveného stromu nepovažuje ani odvolací súd za dôvodný s poukazuje na fakt, že „teóriu ovocia z otráveného stromu“, slovenská trestná teória (podobne aj európska) a ani prax doteraz v plnej miere neprevzala. Nemožno vylúčiť, že v niektorých prípadoch sa možno i na základe kontinentálneho formálno-materiálneho prístupu k hodnoteniu zákonnosti a prípustnosti dôkazov dopracovať k zhodným záverom ako na základe teórie „ovocia z otráveného stromu“. Podstatné je však pristupovať k hodnoteniu zákonnosti a prípustnosti dôkazov vždy diferencovane s ohľadom na konkrétnu povahu a závažnosť chyby vzniknutej v procese dokazovania a nerobiť paušálne závery, že celý dôkaz získaný prípadne na základe procesne nie celkom korektného úkonu je „otrávený“ (primerane pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 6Tz/3/2017-II, zo 7. júna 2017, body 123/, 124/; rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky,

sp. zn. 2Tdo/64/2017, z 27. marca 2018; rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/84/2017, z 30. apríla 2018; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Tdo/29/2019, z 27. augusta 2019; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 48/2020, bod 31/ z 28. apríla 2020)“ (viď uznesenie NS SR, sp. zn.: 1Tdo/15/2024 zo dňa 09.10.2024. V tomto smere nie je možné konštatovať ani povahu neskorších výpovedí poškodených, vykonaných na hlavnom pojednávaní ako „plodov otráveného stromu“ – t.j. skorších výpovedí poškodených z prípravného konania, nakoľko ich výpovede sú samostatné, obsahovo obdobné, líšiace sa len v (pre právne posúdenie veci) nepodstatných detailoch. Na podklade týchto námietok preto nie je možné konštatovať ani obhajobou naznačenú dôkaznú núdzu vo vzťahu k osobe obžalovaného, keďže uznanie viny obžalovaného (ako správne konštatuje aj prvostupňový súd) bolo vykonané na základe v plnej miere zákonných dôkazov, primárne na základe výpovedí poškodených vykonaných priamo pred prvostupňovým súdom, kde tieto spáchanie skutku obžalovaným podrobne a dostatočne konzistentne popísali. Za zákonnú považoval odvolací súd aj výpoveď obžalovaného z prípravného konania, keďže túto nie je možné považovať za odvodený dôkaz, ktorý by mohol byť „otrávený“ ako naznačuje obhajoba. Obžalovaný, či už vo výpovedí v prípravnom konaní (ako obvinený), alebo na hlavnom pojednávaní vypovedá samostatne, slobodne a nie je možné hovoriť o akomkoľvek nátlaku pod vplyvom aktuálnej procesnej situácie, ktorá sa v priebehu konania môže a spravidla aj často mení, čo však nemá vplyv na zákonnosť a procesnú použiteľnosť takejto výpovede obvineného/obžalovaného.

16. Odvolací súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných prvostupňovým súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v prospech ani neprospech obžalovaného. Hodnotenie dôkazov zároveň neodporuje základným princípom logického myslenia.

17. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

18. K argumentom obžalovaného o povinnosti na strane súdu sa vyjadriť k nim formulovaným skutkovým a právnym otázkam, odvolací súd zdôrazňuje, že takáto povinnosť pred rozhodovaním v merite veci neexistuje. Tento aspekt je na mieste až v procese rozhodovania v merite veci, pričom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu.).

19. Pokiaľ ide o výrok o treste, v tomto smere sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje s odôvodnením prvostupňového rozsudku obsiahnutom na stranách 11 až 13 jeho textu.

20. Vo všeobecnosti možno uviesť, že proces ukladania trestov v trestnom konaní závisí od dvoch skupín podstatných okolností – okolností spáchaného skutku a okolností na strane páchatela, pričom niektoré atribúty sa môžu aj prelínať. V zmysle novelizovaného znenia § 34 Trestného zákona treba brať ohľad na fakt, že pre ukladanie nepodmienečného trestu je potrebné zvažovať možnosť aplikácie alternatívnych trestov, pričom zákon zjavne preferuje trestov nespojených s odňatím slobody (vrátane podmienených trestov) v prípadoch, kedy je tento postup možný. Možno sa stotožniť so záverom prvostupňového súdu, že v prípade obžalovaného vzhľadom na osobu obžalovaného a charakter stíhanej trestanej činnosti bude uloženie trestu na samom spodnom okraji trestnej sadzby (6 mesiacov) pri určení skúšobnej doby pri spodnej hranice zákonnej výmery (18 mesiacov) postačujúce, pričom tento je spôsobilý dosiahnuť účinky ako individuálnej, tak aj generálnej prevencie. V prípade takto uloženého trestu, tento dostatočne zohľadňuje charakter spáchanej trestnej činnosti, ale aj osobu obžalovaného (prvýkrát trestaná osoba, súvis stíhanej trestnej činnosti v hádkami ohľadom výchovy spoločných detí) a aj odstup od spáchania stíhaného skutku, ktorý však je nutné posudzovať aj titulom realizácie úkonov trestného práva vo vzťahu k cudzine, kde obžalovaný ako cudzí štátny príslušník dlhodobo býva a žije, pričom oneskorenie v priebehu trestného stíhania takejto trestnej veci (s cudzím prvkom) nie je možné bez ďalšieho vyhodnotiť ako subjektívny prieťah konajúcich orgánov, na druhej strane ale

potreba zohľadnenia odstupu času pri osobe obžalovaného sa v tomto smere zintenzívňuje a je nutné ju zohľadniť (aj) v pomere ku stíhanému skutku . Aj vzhľadom na čas spáchaného skutku (november 2020 až september 2021) možno považovať uložený trest za primeraný a spĺňajúci všetky zákonom definované atribúty.

21. Odôvodnenie rozsudku v tomto smere preto odvolací súd považuje za dostatočne uložený trest v tomto smere za zákonný, spravodlivý a primeraný. V rozsahu výroku o treste nebolo tiež zistená žiadna vada, ktorá by odôvodňovala podanie dovolania (§ 317 ods. 1 posledná veta Trestného poriadku).

22. S poukazom na vyššie uvedené zistenia a závery odvolací súd vyhodnotil odvolanie obžalovaného v podanom rozsahu ako nedôvodné a preto ho zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.